

Legea păcatului și a morții

Luni, 2 octombrie 2006

Gili Cârstea

De unde și cum a apărut „legea păcatului și a morții” (Rom 8:2), pe care Pavel o vede operând „în mădularele mele,” și care are o asemenea putere asupra minții încât ne împiedică să facem binele pe care îl observăm descris în legea lui Dumnezeu? Cum reușește ea să înfrângă o voință nobilă și aspirații morale sublime?

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (Rom 7:18-19).

Pavel face o analiză a naturii omenești și constată că există în noi o „lege” teribilă:

„Găsesc, deci, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Rom 7:21-23).

Această „o altă lege” este de o tiranie așa teribilă încât nu există șanse de scăpare prin nicio metodă omenească, oricât ar fi ea de iscusită. De veacuri încearcă omenirea să scape de această lege prin educație, cultură, spiritualitate; toate aceste încercări s-au dovedit falimentare. De aceea Pavel striga disperat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” (Rom 7:24).

Cum s-a instalat în creierul uman „legea păcatului și a morții”?

Adam a fost creat ca un templu, iar Dumnezeu locuia în el. Acea prezență divină, Șekina, ordona și împuternicea tot sistemul, în complexitatea lui. Era „legea Duhului de viață” operând asupra întregului organism, care trăia astfel în neprihănire. Legea instalată în inimă garanta o funcționare fără eroare a tuturor componentelor – fizice, morale, psihice sau spirituale – iar dovada acelei prezențe era lumina care emana din corpul lor. Dar când Adam a hotărât să-și trăiască viața de partea rebeliunii lui Satana, el a spus prin asta că nu mai dorește să fie un templu al lui Dumnezeu, părtaș de natură divină, și că Dumnezeu trebuie să părăsească acea locuință.

Ceea ce s-a și întâmplat.

Rămas fără sistemul de operare divin, creierul a fost preluat de legea instinctului de conservare, care și-a subordonat toate celelalte departamente ale sistemului decizional. Creierul nostru ne permite multe, dar când sesizează un pericol iminent pentru supraviețuirea lui, atunci s-a terminat cu toate dorințele și intențiile noastre bune. Toate principiile morale sunt anulate, ca într-o țară în care s-a decretat legea marțială. Nimic nu mai contează când în joc este propria existență. Istoria este plină de grozăviile la care se poate coborî ființa umană atunci când este amenințată cu moartea.

Amenințarea cu moartea se află la baza robiei în care se află omenirea, iar Pavel a sesizat bine acest lucru: „...să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evr 2:15).

Observați unde identifică el motivația robiei impusă de „legea păcatului”? În frica de moarte. Aceasta este cheia egoismului și temelia legii păcatului din mădularele noastre. Instinctul de conservare este atât de adânc așezat la temelia ființei umane despărțite de natura divină încât doar puterea creatoare a lui Dumnezeu va reuși să îl detroneze. Iar operația este atât de complexă și vastă încât se poate vorbi de o nouă creațiune. Un duh nou și statornic, care să preia frânele vieții din mâinile tiranice ale legii păcatului, este singura soluție pentru salvarea neamului omenesc (vezi Eze 36:17-32).

Dumnezeu a realizat acest lucru și l-a expus sub ochii omenirii în toată splendoarea lui. În Omul Isus Hristos, scopul lui Dumnezeu cu omenirea a fost realizat; El a arătat că omul păcătos, prin unire cu natura divină, poate frânge puterea păcatului și a morții. Devenind din nou templul lui Dumnezeu, omul pierdut – adică cel „născut din femeie, născut sub lege” (Gal 4:4) – capătă eliberarea de sub robia legii păcatului, prin legea duhului de viață instalată în minte.

Aceasta este neprihănirea lui Hristos, care trebuie dusă „de la un capăt la altul al pământului” și doar această solie va fi însoțită de „revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.” Orice altceva este deșertăciune și goană după vânt, alergătură fără rost care va crea mii de laodiceeni confuzi, sperați, dezolați, inutili.